

Det nepalesiske anarcho-punkband Rai Ko Ri's sangerinde Sareena, der også driver en politisk boghandel i Kathmandu. PR-foto

Punk

**Nosseknusende, hård-høj-
hurtig og agressiv old-
school-punk fra Nepal
og Filippinerne**

Maximum Rock'n'Roll er navnet på et amerikansk magasin om punkmusik.

Magasinet henvender sig meget specifikt til mennesker med særlig udtalt interesse for genren.

Sådan et menneske er den danske koncertbooker Andreas Lykke Jensen. Han har i årevis læst magasinet og igennem dét holdt sig orienteret om punkscenen globalt.

Det var i Maximum Rock'n'Roll, han første gang læste om Rai Ko Ris, et nepalesisk anarcho-punkband, som opstod i 2000, da det marxistiske bondeoprør i Nepal var på sit højeste. Andreas Lykke Jensen husker i dag, at han noterede sig, at forbindelsen til bondeoprøret – og dermed til kampen mod landets enevældige konge – gav sig udslag i en markant politisering, for ikke at sige radikaliserings af bandets materiale og udtryk. Kombinationen – anarcho-punk, Nepal, bondeoprør – tiltalte ham.

Da han blev bedt om at arrangere punkkoncerter på den kommende My World IMAGES festival satte han sig derfor i kontakt med bandet i det centrale Asien.

Nosseknusende old-school-punk

Et andet punkband, han læste om for år tilbage, var filippinske T.S.A. – et band der opstod i 1996 ud af en næsten dekadent form for kedsomhed, druk og passion for musik. Bandets medlemmer var alle inspireret af den filippinske hardcore scene, der opstod først i 1990'erne med bands som Pedrobandido, Bimboisanpedro og Ojjeearcega.

Nærmest for sjov fandt medlemmerne af T.S.A. sammen om en musik, som de selv elskede. En musik, som de selv betegnede som nosse-knusende-hård-høj-hurtig og aggressiv old-school-punk. Men som af mange anmeldere blev betegnet som meget lig amerikansk og europæisk punk.

Det mærkværdige ved det filippinske band var, at det – til trods for at musikerne kun samledes for sjov – overlevede alle forbil-lederne. Og endda overlevede det faktum, at alle medlemmerne uddannede sig til arkitekter og slog sig ned i Singapore, som hårdt-arbejdende-og-seriøse arkitekter.

Begge bands satte Andreas Lykke Jensen sig i kontakt med, og begge bands kan opleves på My World IMAGES festival.

Punken er global

Andreas Lykke Jensen har igennem flere år booket punkkoncerter i det gamle Ungdomshuset på Jagtvej i København og i Lades Kælder i Kattesundet i København. Jobbet har givet ham forbindelser til punkscenen globalt.

“Det er på dén baggrund, jeg har valgt de to asiatiske bands til My World IMAGES festivalen,” fortæller Andreas Lykke Jensen.

“Jeg kontaktede dem begge og spurgte, om de ville være med, og dét ville de i den grad.”

“Det interessante ved den asiatiske scene er, at den er stor og i øvrigt meget politisk. Rai Ko Ris er ganske vist det eneste punk-band i Nepal, men T.S.A. er bare et af mange punkbands i Filippinerne. Rai Ko Ris blander punk med traditionel nepalesisk folkemusik og har med den særlige afart af punk turneret i både Europa og USA, mens T.S.A. – til trods for et mere udpræget vestligt udtryk – ikke har optrådt udenfor Sydøstasien.”

“Det er et af kendetegnende ved punkkulturen, at den ikke specifikt udspringer af eller forholder sig til etnicitet og national kultur, men har bånd til lignende scener i andre lande. Punkscenen er i den forstand lukket omkring sig selv globalt,” siger Andreas Lykke Jensen.

Anarkistisk og gør-det-selv

Andreas Lykke Jensen fortæller, at der i dag er en stor punkscene i København, men at også den “er totalt isoleret og forskanset” i forhold til den øvrige musikscene i byen.

“Sådan er punkscenen i det meste af verden. Den udkommer ikke på store labels, den har ikke airplay i radioen, den er stort set ikke eksponeret, men den findes. Den er anarkistisk og gør alt selv – booker koncerter, laver turnéer – d.i.y. (‘do it yourself’).”

Andreas Lykke Jensen fortæller, at der konstant er punkkoncerter i Ungdomshuset på Dortheavej, og at der altid kommer masser af gæster.

“Hvis man bare ser på den politiske punkscene i Danmark, vil jeg tro, at der alene i København er femten bands. Men scenen er meget større og meget mere differentieret end som så. Der er for eksempel bands, der spiller apolitisk Rock'a'Billy-punk.”

“Men det rigtig interessante er, at mange af de danske bands kommer til at møde Rai Ko Ris og T.S.A. Sådan fungerer scenen ganske vist i forvejen: Man mødes, får kontakter og spiller sammen. Men jeg forestiller mig alligevel, at der kommer noget ekstraordinært ud af det, når de to asiatiske bands skal turnere rundt i Danmark sammen med danske bands.”

Nepalesisk anarcho-punk

“Det politiske element er ikke så fremherskende på punkscenen i dag. Der er mange punkbands, som er mere interesseret i fest og øl end politik. Men de to asiatiske bands er meget politiske.”

“Rai Ko Ris tilhører som nævnt anarcho-punkscenen. Bandet er inspireret af anarkistiske ideologer som Pjotr Kropotkin, Mikael Bakunin og Emma Goldman. Bandet er stærkt kritisk overfor de nepalesiske magthavere – selv nu, hvor kongedømmet er kastet bort, og republikken indført. Sagen er nemlig den, at der nok i Katmandu er forholdsvis stor velstand, men ude på landet er der stor fattigdom. Og det er de fattige bønders stemme, bandet repræsenterer – imod neo-kapitalismen og neo-liberalismen. Ikke at bandet er marxistisk, men det rummer elementer af anarkisme, kommunisme og marxisme. Bandet er lige så kritisk overfor statsmagt som kapitalmagt og hæver stemmen imod landets nye statsform, der – som i Kina – minder om statsstyret kapitalisme. Dets mål er at fortælle, at kapitalisme er noget shit, at kommunisme alene ikke er løsningen, og at anarki ikke nødvendigvis er kaos.”

“Bandet synger på nepalesisk – uanset om det spiller i hjemlandet eller andre steder i verden. Derfor tror jeg også, det er vigtigt for dets medlemmer at fortælle, hvad budskabet er. Og selv om der nu er kommet et nyt system og dermed en ytringsfrihed i Nepal, skal bandet være forsigtig, når det kritiserer regeringen.”

Filippinsk hardcore-punk

“I Filippinerne er der en stor punkscene, og mange af de punkbands, der har rødder der, har fokus på antikapitalisme. Jeg kender

ikke scenen i detaljer, men T.S.A.s musik tager udgangspunkt i dét ideologiske fundament.”

“Der er masser af unge mennesker – også i Sydøstasien – der er kritiske overfor den herskende ideologi. Sådan er det over alt i verden – ikke bare i Europa og Nordamerika.”

“Bandet, der synger på engelsk, var et af de første filippinske hardcore punkbands og har af samme grund spillet en afgørende rolle for opbygningen af scenen i Filippinerne. Bandet har inspireret mange nyere bands og er selv inspireret af amerikanske hardcore punkbands som Black Flag og Minor Threat. Dets musik er aggressiv og hurtig, old-school-hardcore-punk. Lyden lægger sig meget op af de amerikanske forbilleder.”

T.S.A.s største europæiske forbillede er det britiske anarcho-punkband, Crass, som havde sin storhedstid i 1980'erne. Crass gjorde punkoprøret politisk og medlemmerne mente selv, at de var anarkister. De sang meget oprørske sange, og var meget skeptiske over for bands som Sex Pistols, fordi de mente, at Sex Pistols brød med Punk oprøret, da de begyndte at arbejde for kapitalistiske pladeselskaber. Crass mente, at man skulle spille punk for punk, og ikke for penge.

“Hvordan bandet kombinerer dén ideologi med en karriere som arkitekter i Singapore, har jeg ikke forstået, men dét spørgsmål besvarer medlemmerne sikkert, når de står på de danske scener,” siger Andreas Lykke Jensen.

Det filippinske old-school-hardcore-punkband T.S.A., der også arbejder som arkitekter i Singapore. PR-foto

Baggrund

Punkmusikken opstod midt i 1970'erne, hovedsageligt i USA og England. Genren udsprang af garage rock og andre former for rock, som i dag går under fællesbetegnelsen protopunk. Den udsprang af en oprørske trang til at gøre op med årtiets mainstream rock og var kendetegnet ved hurtig, hård og kantet musik. Ofte korte numre, instrumentalt skåret helt ind til benet. Og tekster præget af politik, ideologi og antiautoritet. Punkmusikken var gennemført D.I.Y. ('do it yourself'), produceret af punkmusikerne selv, distribueret ad uformelle kanaler.

De største bands midt i 1970'erne var Ramones (New York City) og The Sex Pistols og The Clash (London). Disse grupper igangsatte en bølge af punk, der over de følgende år spredte sig til store dele af den øvrige verden. Punk blev snart, om end for en kort årrække, et betydeligt kulturfænomen i et land som Storbritannien. Som oftest indtog punkmusikken lokale scener, og som oftest stred den imod enhver forbindelse med mainstream. En hel livsstil opstod omkring punkscenen karakteriseret ved oprørske ageren, anti-autoritær opførsel og sort tøj, piercinger og farvet hår i kunstfærdig opsætning.

Først i 1980'erne blev musikken hurtigere og mere aggressiv. Stilarter som hardcore og oi! blev dominerende, men også andre stilarter kom til. Blandt andet blev alternativ rock en realitet. Omkring årtusindeskiftet var det bands som *Green Day* og *The Offspring* der sikrede genren den fortsatte popularitet, globalt. Men på daværende tidspunkt var også især en asiatisk punkscene vokset frem. Hvor mange punkbands, der i dag er i Asien, kan ingen sige. Men i lande som Filippinerne er scenen lige så veludviklet – og anarkistisk – som den britiske.